

Chương 28

Lương Tâm Và Cừ Hận

Lâm Viết Hùng lắc đầu:

- Thôi thôi! Đại ca đừng nói nữa! Tiểu đệ không thể phụ bạc người yêu của tiểu đệ đâu.

- Ô mày là đứa trẻ có lương tâm. Nhưng tao khuyên mày kết hôn có nghĩa là ngộ biến tòng quyền. Đâu phải khế hôn thiệt.

- Đại ca nói như thế nghĩa là sao?

- Theo ta thì trên đời việc gì cũng đều có quả báo cả. Mẹ nó trước kia đã vì sắc đẹp mà làm cho giang hồ sợ người chắt thành đồng thì thế nào đi nữa cũng không thể tránh được oan gia. Tai hoa. không những chỉ riêng cho cuộc đời mẹ nó mà đứa con cũng phải chịu sự liên hệ ấy.

Lâm Viết Hùng nói:

- Vì vậy mà tiểu đệ quyết không chịu chung tình với nàng.

Địa Vương Quyền nói:

- Chung tình trong trường hợp này có nghĩa là trả thù. Mày hiểu cha?

- Tại sao vậy?

- Tao hỏi mày đàn bà cái gì quý nhất?

- Trinh tiết!

- A! Như thế thì sau khi mày đã làm cho nàng thất tiết rồi, mày đã trả xong cừ hận. Mày cứ việc “quất ngựa truy phong” để cho nàng ôm hận suốt đời.

Lâm Viết Hùng nói:

- Tiểu đệ không thể làm được hành động trả thù hèn hạ như vậy. Vả lại, đời nàng là con gái mới lớn lên, tuy có sắc đẹp nhưng nàng lại biết nguy hiểm của sắc đẹp ấy nên mới ma tính lựa chồng. Mình không bằng lòng với điều kiện của nàng thì chớ nên phá phách dự tính của nàng, gây cho nàng một mối hận.

Địa Vương Quyền nói:

- Ô! Mày đã đem lương tâm giải quyết việc đời thì tao không còn gì nói nữa. Hãy mau theo ta thoát khỏi Khô Lôu Cốc để nhận lấy một cuộc chém giết tàn khốc trong ngày đại hội võ lâm.

Lâm Viết Hùng trầm mặt, suy nghĩ một lúc rồi quyết định để mâm cơm trả về chỗ cũ, rồi theo Địa Vương Quyền xuống địa đạo rời khỏi Khô Lôu Cốc.

Địa Vương Quyền nói nhỏ:

- Hãy khoan!

- Còn việc gì nữa đại ca?

Lư - Ta nghe tiểu thư Thần Nữ có thứ thuốc gọi là Đoạn Dương Hoàn. Đã có thứ thuốc ấy tất phải có Hồi Dương Hoàn chứ. Tao muốn trở hang lên phòng nàng để đánh cắp loại thuốc Hồi Dương Hoàn.

- Đánh cắp Hồi Dương Hoàn để làm gì?

- Để vô hiệu hoá Thanh Tâm Hoàn của Bạch Két Cung chủ!

- Ô! Đại ca còn mơ tưởng đến chuyện đó sao?

- Srao lại không? Trước đây mày có hứa với tao tìm cho tao loại thuốc ấy, sao nay lại sợ khó nhọc mà thất hứa?

Lâm Viết Hùng thờ dãi, nói:

- Không phải tiểu đệ sợ khó nhọc, nhưng mình cha biết loại nào là Đoạn Dương Hoàn, thuốc nào là Hồi Dương Hoàn. Rồi lấy nhầm Đoạn Dương Hoàn mà lại tưởng Hồi Dương Hoàn uống vào thì bỏ đời.

Địa Vương Quyền nghe nói có lý, lắc đầu le lưỡi, nói:

- Ô! Thế thì nguy hiểm thật! Thôi thôi, đừng có đi ăn cắp bậy thì nguy.

Dứt lời, nắm tay Lâm Viết Hùng lần mò ra khỏi địa đạo, theo con đường hẹp rời khỏi dãy Đoạn Trường Sơn.

Hai người đi như bay biển.

Bỗng trước mặt họ thấp thoáng mấy gã ăn mày trong Cái Bang. Chúng đang bôn bả về hướng Thương Sơn.

Địa Vương Quyền nói với Lâm Viết Hùng:

- Kia, những đệ tử Cái Bang đang kéo nhau đi dự đại hội đấy. Họ đều là những cao thủ thuộc vào hàng tám túi cả.

Lâm Viết Hùng nói:

- Thế thì chúng ta cũng mau mau đến đó kéo trẻ mất. Kỳ đại hội này nhất định không tránh khỏi một trận thư hùng.

Địa Vương Quyền thở dài:

- Tao e bọn U Vương Quỷ Điện phái người đến phá phách, làm cho đại hội không thành công. Bọn bộ hạ Quỷ Điện cả ngàn người rải rác trong giang hồ, thật là một thế lực cha từng thấy. Nếu Ngũ Đại Môn Phái suy cử một vị anh hùng Đệ Nhất Nhân, chẳng những làm mất mặt hấn mà còn đe dọa. tổ chức của hấn nữa.

Lâm Viết Hùng nói:

- Dù so chúng ta cũng phải cố gắng bảo vệ quần hùng võ lâm, không thể để hấn khuyh đảo giang hồ, làm tan rã thế lực của các môn phái.

Vừa nói chuyện, hai người vừa hướng về phía Thương Sơn.

Bỗng sau lưng chàng có tiếng gọi:

- Lâm ca!

Lâm Viết Hùng quay lại thì thấy hai cô gái Xuân Chờ và Hồng Nơ.

Địa Vương Quyền nói:

- Ô! Hai cô nương này rất đúng hẹn. Kỳ đại hội võ lâm này mà vắng mặt hai cô nương thì đại hội se buồn tẻ biết bao nhiêu.

Hồng Nơ nói:

- Chúng tôi đến dự đại hội không ngoài mục đích cổ võ cho Lâm huynh toàn thắng.

Lâm Viết Hùng nói:

- Tôi ước vọng Đoạn Đầu Nhân sẽ là người được đại hội cảm mến nhất.

Hồng Nơ biết Lâm Viết Hùng có ý trêu mình, cúi đầu e thẹn.

Địa Vương Quyền xen vào:

- Còn Xuân Chờ cô nương cổ võ cho ai nhiều nhứt?

Xuân Chờ liền thoát:

- Tôi sẽ cố võ cho vị nào chiếm được đài vinh dự.
- Như vậy chắc là Lâm Viết Hùng, tiểu đệ của ta đây rồi.

Mọi người đều cười lên một lượt.

Thương Sơn là một vùng núi rộng tiếp giáp với nhau hơn năm m ời dặm. Trên đỉnh núi có một vùng đất bằng rộng thênh thang, có thể chứa đựng hàng m ời ngàn người.

Xung quanh cây cối um tùm rậm rạp.

Từ xa đến nay, các cao thủ giang hồ hẹn nhau nơi đây để tổ chức những trận giao đấu có tính cách lịch sử.

Tuy nhiên, Thương Sơn lại không cách xa đại lộ bao nhiêu, gần đó có một thị trấn nhỏ và rất nhiều tửu điếm.

Vì mãi vui trò chuyện đoàn người của Lâm Viết Hùng đến nơi thì đại hội đã bắt đầu khai mạc. Các vị chưởng môn trong ngũ đại môn phái đã chọn lựa xong đệ tử của mình và tề tựu đủ mặt.

Theo nguyên tắc thì mỗi đại môn phái tuyển chọn một người võ công xuất sắc đại diện để tranh tài.

Những người này gọi là những thí sinh chính thức có ghi danh sách để đứng ra thủ đài.

Những thí sinh chính thức ấy sẽ lần lượt giao đấu với bất cứ ai trong hai đạo Hắc Bạch võ lâm.

Thí sinh chính thức của môn phái nào bị hạ thì coi như môn phái đó bị loại khỏi vòng đấu, và thí sinh chính thức của môn phái khác đứng ra thủ đài.

Người nào thủ đài đến phút cuối cùng của ngày đại hội mà không một ai đánh ngã, thì người ấy sẽ được ngũ đại môn phái suy tôn làm Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân.

Người này có trách nhiệm đứng ra điều khiển giang hồ trừ gian diệt ác.

Đại hội tổ chức ba ngày.

Các võ lâm cao thủ kéo đến đông nghẹt có trên m ời ngàn người, già trẻ gái trai đều đủ mặt. Tiếng nói, tiếng cười rộn rã làm vang rộn cả một vùng núi thâm

u. Không còn ai có thể phân biệt được ai trong đám rừng người này nữa. Thật là một kỳ đại hội to tát nhất trong vòng một trăm năm nay mới thấy.

Giữa đỉnh núi, có dựng lên một cái đài cao gọi là đấu trường.

Đấu trường này rộng mỗi bề ba mươi thước, cao mười trượng.

Trước đó có dựng một khán đường để cho các chưởng môn của ngũ đại môn phái chấp chánh cuộc so tài.

Sau một hồi chuông báo hiệu, hai lão tăng bước lên võ trường cúi đầu chào quần hùng rồi một trong hai người trịnh trọng nói:

- Xin giới thiệu với toàn thể quý vị võ lâm, vị lão tiên bối đại diện cho Hải Thiên Tứ Hữu đứng ra tổ chức đại hội quần hùng hôm nay xin ngỏ lời với quý vị.

Vừa dứt lời, một lão nhân râu tóc bạc phơ đã phóng mình lên võ trường như một vệt khói. Mọi con mắt đều đổ dồn về phía lão nhân ấy.

Bên dưới quần hùng xầm xì:

- Hải Thiên Tứ Hữu.

Đàng sau vị lão tiên bối Hải Thiên Tứ Hữu còn có một đệ tử theo hầu tức là Đoạn Đầu Nhân Lâm Thế Anh. Đoạn Đầu Nhân lưng đeo Đoạt Hồn Kiếm đôi mắt sáng nháo băng.

Lão tiên bối Hải Thiên Tứ Hữu bước tới trước võ đài, trịnh trọng nói:

- Lão phu rất cảm tạ tấm lòng chiếu cố của võ lâm bằng hữu và các môn các phái đã tề tựu đông đảo về đây để cho ngày đại hội này xứng đáng là ngày hội lịch sử.

Hải Thiên Tứ Hữu vừa nói đến đây thì bên dưới có tiếng vỗ tay vang dội làm rung chuyển cả núi rừng.

Tiếng vỗ tay dứt, Hải Thiên Tứ Hữu lại nói tiếp:

- Suốt dĩ ngày đại hội hôm nay là vì hơn hai mươi năm qua luật lệ giang hồ không được tôn trọng, đã xây ra nhiều tội ác, làm tổn thương đến tinh thần thượng võ vốn dĩ đã có từ ngàn xưa.

Chúng ta không thể để cho những kẻ gian tâm mưu đồ bất chính, lung lạc tinh thần. Để bảo luận trị luật pháp, kỳ đại hội võ lâm hôm nay sẽ suy tôn một vị anh hùng Đệ Nhất Nhân gánh vác trọng trách ấy. Việc suy tôn căn cứ trên tài năng và đức hạnh, do đó, quần hùng sẽ trải qua một cuộc so tài và lựa chọn.

Tiếng vỗ tay dưới võ trường lại nổi lên một lần nữa.

Sau khi tuyên bố thể lệ giao đấu, lão nhân Tứ Hữu giới thiệu các vị chương môn nhân của ngũ đại môn phái lên ghế khán đường để chấp chánh.

Thứ nhất:

Tuệ Không Đại S, Chương môn Thiếu Lâm Phái.

Thứ nhì:

Nhất Trần Tử, Chương môn của Côn Luân Phái.

Thứ ba:

Trương My Thân Tăng, Chương môn phái Nga My.

Thứ tư:

Huỳnh Ngọc Kỳ Nữ, Chương môn phái Chung Nam.

Thứ năm:

Thiên Phong Đạo Nhân, Chương môn phái Võ Đang.

Lời giới thiệu vừa dứt thì năm bóng người bay xẹt lên khán đường như năm vệt khói.

Năm bóng người ấy chính là năm vị Chương môn của ngũ đại môn phái vừa được giới thiệu. Tất cả đều ngồi vào ghế quay mặt về phía đấu trường.

Bầu không khí thật nghiêm trang, uy dũng.

Giữa lúc đó, bỗng có một vị lão tăng vội vã nhảy phóc lên đấu trường nói với Lão nhân Tứ Hữu:

- Tệ nhân có việc xin thỉnh trình.

Lão nhân Tứ Hữu hỏi:

- Việc gì mà vội vàng thế?

Lão tăng cầm một tấm thiệp đưa ra, nói:

- Có người đưa đến tấm thiệp này.

Lão nhân Tứ Hữu xem qua rồi hướng về phía năm vị chương môn nhân ngũ đại môn phái, nói lớn:

- Đây là tấm thiệp của Đế Quân Quỷ Điện bảo chúng ta dẹp bỏ đại hội võ lâm, nếu không sẽ chịu trách nhiệm về một cuộc tàn sát ghê gớm.

Quần hùng đứng dưới đấu trường ai nấy đều tái mặt. Những tiếng xì xào nổi lên.

Người ta hình dung sắp xảy ra một ngày tai nạn trong giới võ lâm.

Sau một hồi bàn luận, năm vị chưởng môn nhân đứng lên tuyên bố:

- Không thể vì lời hăm dọa mà hủy bỏ đại hội này. Chúng tôi truyền lệnh cho hàng ngàn đệ tử trong ngũ đại môn phái chúng tôi canh phòng nghiêm ngặt rồi. Quý vị cứ an tâm.

Lúc bấy giờ, đại hội quần hùng được báo động, võ lâm cao thủ trở thành một bức tường người bao vây bốn phía, vũ khí cầm tay, sẵn sàng nghênh chiến.

Lão nhân Tứ Hữu trịnh trọng tuyên bố:

- Giờ tranh tuyển bắt đầu, xin mời các môn phái đưa người ra ứng thí.

Lão vừa bước sang một bên thì có một tăng nhân trạc độ bốn mươi tuổi nhảy phóc lên võ đài, hướng vào Trường My Thần Tăng và nói:

- Đệ tử Minh Trần xin yết kiến Chưởng môn.

Bên dưới có tiếng xì xào:

- Ồ! Đại diện Nga My ra thủ đài trước!

Minh Trần ra mắt Chưởng môn xong, quay mặt về phía quần hùng nói:

- Đại diện phái Nga My, xin mời quý vị võ lâm bốn phương chỉ giáo!

Lời nói vừa dứt, từ dưới đài một bóng người nhảy vọt lên. Bóng người này là một đạo nhân, mặc áo bào màu xám, trạc độ bốn mươi lăm tuổi, râu tóc bờm xồm.

Vừa đặt chân lên đấu trường, đạo nhân áo xám đã cong mình tung chân đá vào mặt Minh Trần một cước lẹ như chớp giật.

Minh Trần phát tay ao đỡ bạt đòn cước của đạo nhân áo xám rồi thừa thế quất tay mặt ra một chưởng.

Chiêu thức của hai người từ chậm đến mau. Chỉ trong chốc lát, hai người bay lộn trên đấu trường không còn phân biệt ai nữa.

Bầu không khí im lặng, mọi người đều dõi mắt về phía đấu trường.

Bây giờ Địa Vương Quyền dẫn Lâm Viết Hùng, Xuân Chờ và Hồng Nơ vào sát võ đài. Ba người này đứng sát cạnh nhau, ai nấy trên mặt đều có vẻ lo lắng.

Xuân Chờ nắm tay Lâm Viết Hùng nói:

- Lâm ca! Em sợ kỳ đại hội này không thành. Nếu bọn môn hạ U Vương Quỷ Điện đến đây phá phách thì liệu trong quần hùng có ai đối phó được không?

Lâm Viết Hùng âu yếm nhìn nàng:

- Việc đến đâu hay đến đó. Quần hùng ngũ đại môn phái đều là danh nhân cao thủ, đã họp mặt nơi đây lẽ nào lại không đối phó được.

Hai người đang trò chuyện đến đây thì bỗng có một thiếu nữ áo vàng xuất hiện đến.

Xuân Chờ reo lên:

- Lư Hoàng Yên cô nương!

Hồng Nơ thấy Lư Hoàng Yên đến về mặt ngượng ngùng, liếc nhìn một cái rồi đứng khuất ra phía sau lưng Địa Vương Quyền.

Địa Vương Quyền hỏi Lư Hoàng Yên:

- Sưao? Đoạn Đầu Nhân có luyện xong Đoạt Hồn Kiếm Pháp không?

Lư Hoàng Yên vui vẻ gật đầu:

- Xong rồi! Ồ! Thật là một môn kiếm pháp đặc dị. Hèn chi lúc trước giang hồ tranh đoạt là phải.

Địa Vương Quyền cười híp mắt:

- Như vậy cô nương phải thay mặt Đoạn Đầu Nhân cảm ơn Hồng Nơ mới phải.

Vừa nói, Địa Vương Quyền vừa đẩy Hồng Nơ ra phía trước.

Lư Hoàng Yên nói với Hồng Nơ:

- Để đền ơn cho Hồng cô nương chỉ có cách là giết chết Hà Nương Tiên Tử bằng mũi kiếm ấy.

Hồng Nơ mặt buồn buồn không đáp. Chẳng ai hiểu nàng đang nghĩ gì.

Bỗng trên vũ đài nổi lên một tiếng rú, mọi người ngược mặt nhìn lên thì thấy Minh Trần đã đánh văng đao nhân áo xám xuống võ đài.

Tiếp theo những tiếng reo vang dậy núi rừng.

Giữa lúc đó, thì từ dưới võ trường lại có một bóng người nhảy phốc lên.

Người vừa nhảy lên võ đài là một lão ăn mày tám túi, thân hình lực lưỡng, tay cầm đũa gà, nhai nhóc nhách.

Lão hướng vào quần hùng nói:

- Tệ bang phận hèn, không bì được ngũ đại môn phái, nhưng cũng xin góp mặt Dứt lời lão đánh tống vào Minh Trần lão tăng một chưởng.

Chưởng lực của gã khá hùng hậu, làm cho Minh Trần lão tăng phải nhảy sang một bên để tránh né, rồi mới dám vung tay trả chưởng.

Hai người quần nhau như bóng với hình, cha thấy bên nào chiếm được thượng phong.

Bỗng dưới võ đài nổi lên một tiếng cười chát chúa, tiếng cười như xoáy vào mang tai mọi người, làm ai nấy kinh hồn.

Tiếp theo đó một lão nhân áo xanh bịt mặt nhảy phóng lên đấu trường như một luồng chớp xẹt.

Minh Trần và lão ăn mày đang giao đấu cũng phải ngừng tay lại.

Người áo xanh bịt mặt hét lên một tiếng chát chúa, vừa phát tay một cái thì một luồng kinh phong dữ dội nổi lên đánh bật vào Minh Trần và lão ăn mày rơi xuống đất nghe cái “bịch”.

Quần hùng đều nhao nhố, mọi con mắt đổ dồn vào võ trường.

Lâm Viết Hùng nói với Địa Vương Quyền:

- Giờ nghiêm trọng đã đến rồi!

Lão nhân áo xanh bịt mặt chỉ phát tay một cái đã đánh rơi hai cao thủ xuống đài làm sao mọi người không kinh tâm khiếp đờm.

Năm vị Chưởng môn trong ngũ đại môn phái đều đứng phất dậy, quát lên:

- Ngươi là ai? Dám đến đây phá phách đại hội võ lâm sao?

Lão nhân bịt mặt cười hô hô, nói giọng rên rên:

- Võ trường là của chung mọi người, ai có tài thì tranh đoạt chức Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân. Sao quý vị lại cấm đoán?

Hải Thiên Tứ Hữu hét to:

- Hãy xuống đài mau! Muốn giao đấu phải tuân theo luật lệ giang hồ!

Gã áo xanh bịt mặt ưỡng ngực cười một tràng dài:

- Ta không tuân theo luật giang hồ, ai làm gì được ta sao?

Năm vị Chương môn đôi mắt nảy lửa, quét vào mặt tên áo xanh rồi nói:

- Che mặt dấu tên đã là không chính đáng rồi còn dám hành động ngang bướng.

Tức thì năm vị Chương môn ngũ đại phái ra lệnh:

- Các thí sinh đại diện cho ngũ đại môn phái đâu, hãy tổng ngay hẳn xuống đài!

Tiếng nói vừa dứt thì một trung niên bạch y tung mình phóng vọt lên, nói:

- Huyền Không Đạo Nhân, đại diện cho Côn Luân phái xin lãnh trách nhiệm.

Gã áo xanh bịt mặt không để ý, vẫn ưỡn ngực về phía trước.

Hắn ngửa mặt lên trời với vẻ hiu hiu tự đắc.

Huyền Không Đạo Nhân dùng toàn lực phát ra một chiêu, chưởng phong cuồn cuộn tới như vũ bão, trông thật ghê hồn.

Gã áo xanh bịt mặt đứng thẳng người lên chỉ lắc đôi vai một cái, thế mà luồng chưởng phong của đối phương hoá giải đâu mất, còn hắn thì đứng tro tro như pho tượng đồng.

Huyền Không Đạo Nhân là một môn nhân ưu tú trong Côn Luân phái, được chọn làm đại diện để đi tranh đoạt chức Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân thì đâu phải tầm thường.

Thế mà đứng trước gã áo xanh chẳng khác gì một đứa con nít thì làm sao coi được.

Huyền Không Đạo Nhân tức tới đỏ mặt, vận toàn lực dùng một tuyệt chiêu tổng ra.

Gã áo xanh bật mặt cười lên một tiếng, phất tay một cái, tức thì Huyền Không Đạo Nhân bị chưởng lực đánh tống trở ra ngã ngửa, máu miệng tuôn đỏ ối.

Quần hùng nhao nhô! Những tiếng hét nối nhau vang lên:

- Đại diện phái Côn Luân loại rồi!

Tiếp theo tiếng nói, một lão nhân mắt đỏ, mày dài, đầu bóng nhẵn, nhảy lên võ đài, hét:

- Quái nhân, chớ khinh khi vô lễ, hãy nạp mạng đây.

Lời nói cha dứt, lão nhân tung một lúc ba chiêu, nhắm thẳng vào ba yếu huyệt của gã áo xanh bật mặt điếm tới khí thế cực kỳ dũng mãnh.

Dối đãi, quần hùng reo lên:

- A! Vô Hình Kiếm Khách, đại diện của phái Võ Đang.

Vô Hình Kiếm Khách là một nhân vật nổi tiếng trên giang hồ đã hai mươi năm nay. Một thanh trường kiếm của lão có thể địch nổi hàng trăm người.

Gã áo xanh bật mặt không coi đối phương như là một địch thủ của mình, vẫn ngang nhiên cao ngạo, đưa tay lên vạch một đường rồi dùng chân tống ra một cước.

Chỉ nghe “ự” một tiếng, Vô Hình Kiếm Khách thối lui ra ba bước mặt tái nhợt.

Địa Vương Quyền trông thấy nói với Lâm Viết Hùng:

-Ồ! Cái đá của hấn lợi hại quá! Coi bộ Vô Hình Kiếm Khách không cự nổi lại hấn rồi.

Lâm Viết Hùng nói:

- Thế cước vừa rồi của hấn trông giống như chiêu Đoạt Mệnh Cước trong Cửu Ma Dương Công.

- Hay hấn là tên phản đồ của Huyền Môn Cung?

- Không phải đâu! Nếu hấn là Đé Quân Quỷ Điện thì bàn tay cụt hai ngón, nhưng gã này hai bàn tay còn nguyên. Chắc hấn là môn nhân của Quỷ Điện mà thôi.

Hai người vừa nói đến đây đã thấy Vô Hình Kiếm Khách rút thanh trường kiếm ra, kiếm quang chói sáng người, chém xả vào mặt gã áo xanh bịt mặt.

Không hề có một chút sợ hãi, gã áo xanh bịt mặt hét lên một tiếng, hai tay quay một vòng tròn, tức thì thanh trường kiếm trong tay của Vô Hình Kiếm Khách đã vào tay của gã áo xanh bịt mặt. Không ai có thể trông thấy kịp.

Quần hùng dưới khán đài hét lên chói lói vì kinh ngạc.

Bỗng nghe trên võ đài rú lên một tiếng, toàn thân của Vô Hình Kiếm Khách bay bổng lên cao như một cánh diều, rồi rơi xuống đất.

Mọi người còn đang ngơ ngác thì một bóng trắng từ trên đáp xuống.

Ai nấy trở mắt nhìn và reo to:

- Nguyên Lạc Đại Sư! Người của phái Thiếu Lâm.

Thật vậy, Nguyên Lạc Đại Sư giang hô không mấy ai không nghe tên. Lão tăng này đã một thời gian hành hiệp làm chấn động võ lâm trước đây hai mươi lăm năm.

Với khí thế trầm hùng, cử chỉ từ tốn, Nguyên Lạc Đại Sư bước từng bước một tới trước mặt gã áo xanh bịt mặt.

Gã áo xanh bịt mặt vẫn ngạo nghễ, cười lớn:

- Lũ chuột bầy! Chúng bầy chỉ biết hưởng thụ trên cái hư danh mà tài năng so với giang hồ chỉ là một hạt cát trên sa mạc.

Vừa nói dứt, lão vung tay một cái, luồng chưởng phong cuộn ra như vũ bão.

Nguyên Lạc Đại Sư lấy hết nội lực, tung ra một chiêu ác liệt.

Bùng!....

Hai luồng chưởng phong chạm nhau khét nghẹt, khói toa? mịt mù.

Nguyên Lạc Đại Sư bị dội lại năm bước, mặt tái nhợt. Trong khi đó, gã áo xanh bịt mặt đứng nguyên một chỗ mỉm cười chế nhạo.

Tiếp đó, nhanh như chớp, lão áo xanh bịt mặt rút thanh trường kiếm, múa một vòng ép Nguyên Lạc Đại Sư ra xa, rồi thuận tay tống vào giữa ngực.

Quần hùng thất kinh, ai nấy đều bùm mặt rú lên, tưởng chừng Nguyên Lạc Đại Sư áp sát mạng rồi.

Tuy nhiên, Nguyên Lạc Đại Sư dù sao cũng là một cao thủ võ lâm, mặc dù bị thương nặng, nhưng công lực thâm hậu nên cha đến nỗi mất hết tâm thần. Lão

uốn mình lộn một vòng để tránh mũi kiếm ác độc của đối phương. Thân hình lão bật xuống võ đài, mũi kiếm chỉ sượt qua bả vai, xẻ một đường, máu tuông ướn áo.

Gã bịt mặt cười lên hô hô, xách kiếm đứng giữa võ trường với cử chỉ không còn xem ai ra gì cả.

Gã hét to:

- Còn ai dám cùng ta tranh đoạt chức Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân chăng?

Quần hùng nín lặng! Bầu không khí nặng nề kinh khiếp.

Lâm Viết Hùng toan nhảy lên đài, thì nghe Hải Thiên Tứ Hữu nói to:

- Lâm Thế Anh! Hãy lấy mạng nó cho ta.

Tiếng nói vừa dứt thì một bóng người đã rơi xuống mặt đài.

Khác với những cao thủ võ lâm vừa giao đấu, đây là một chàng trai mặt mày tuấn tú, phong thái uy nghi, tuổi cha đầy mồi tám.

Quần hùng reo to:

- Đoạn Đầu Nhân